

Másik isten

Nagyanyám átküldött a szomszédba, hogy másszak fel a cseresznyefára, szedjem le a feketére érett gyümölcsöket, amivel roskadásig megtelt a fa. Kosarat is adott a kezembe. Két öreg élt a szomszédban, nem volt gyerekük, szerettek. Sajnálták, hogy kisgyerekként árván maradtam, és örültek, amiért a nagyszüleim neveltek fel. Nagyapámmal gyakran benéztünk hozzájuk, ő leült a tornácon a kisasztalkához, megivott Józsi bácsival egy kávét, feketén, tej és cukor nélkül, elszívott egy cigarettát, én meg addig Erzsike nénival kimentem a tyúkólba, hagyta, hogy feltúrjam a szalmát, lázas izgalomban kutattam a tojások után, csillogó szemmel nyújtottam át neki minden egyes megtalált darabot. Szerettem, amikor még érezni lehetett a tyúkok lágymelegét a tojáson, ahogy a tenyereiben forgattam az egyszerű törekeny, és mégis kemény tökéletes formát.

Becsöngetek. Józsi bácsi kinyitja a kaput, gyere csak, kincsem, és odatámasztja a létrát a fához. Visszabotorkál a házhoz. Elindulok felfelé, a tornácot kémlelem. Üres. Senki nem ül a kisasztalkánál. Nagyapám meghalt. Tavasszal temettük el. Nem akartam kijönni nagyanyámmal a telekre. Nem akartam beleszokolni a ház csendjébe, nem akartam itt lenni, nagyapám nélkül. Napközben tétlenül, unatkozva rugdostam a homokot a málnabokrok tövében, éjjelente a kerti hintában bámultam a csillagos eget. Nem tudtam sírni, nem tudtam elgýszolni nagyapámat. Még elköszönni sem tudtam tőle. Éjjel halt meg. Álmában. Elvitte magával a csendet. Cigányok között nőtt fel egy jászági kis faluban, szerette a cigányzenét, a cigány embereket. Nem, rosszul mondom. Nem a cigány embereket szerette. Nagyapám az embereket szerette.

Felérek az utolsó létrafokra, innen már a faágakra lépek tovább. Mint egy lépcső, egyre feljebb és feljebb jutok, szedem a cseresznyét a kosárba, közben válogatás nélkül tömöm a számba a kedvenc nyári gyümölcsöm, köpködöm a magokat, folyik a szám sarkán a piros lé, le a nyakamon egészen a mellkasomig, a könnyökömig, mászom egyre feljebb, tömöm a számba a gyümölcsöt, folyik a könnyem, folyik a taknyom, lenézek, nem látom a tornácon nagyapámat, nem érzem a cigaretta füstjét, a sírástól elhomályosul a tekintetem, rájövök, olyan magasra másztam, hogy nem tudok lejönni, nincs visszaút, ott kell maradjak a fa tetején. Remeg a térdem, Józsi bácsi, kiáltok, nem tudok lejönni, Józsi bácsi, visszahangzik a hangom a kék égbolton, Józsi bácsi, mondanám, de nem jön ki hang a torokomon, zokogva, akadozva suttogom, nagyapa, hogy hagyhattál itt, hogyan fogok lejönni a cseresznyefáról, hogyan fogok élni mostantól, mi lesz velem nélküled?

Parno Graszt szól, amikor először összefutottunk a lépcsőházban. Épp a szemetet dobta ki, én piros szoknyában voltam, az apró, fehér virágmintásban. Ugyanaz a piros szok-

nya volt rajtam, amikor először behívtál magadhoz, amikor először átöleltél. Nem húztad fel a szoknyám, csak végigsimítottad a ruhám a vádlimtól egészen a derekamig. Balkezes vagy. Az első balkezes férfi az életemben. Az ujjaid folyton a csiklóm simogatják, miközben bennem vagy, kábán élvezek, újra és újra. Van ilyen? Félek rád nézni, ha rád néznék, rögtön beléd szeretnék, menthetetlenül. Így csak tíz dugás után fogok.

Nyitva az ablak, halljuk, ahogy a körfolyosóról valamelyik szomszéd a rádiót hallgatja. Ma van a roma holokauszt világnapja, mondják a hírekben. A zsidó és roma áldozatokat ugyanabban a gázkamrában pusztították el. Oldalra fordulok, alattunk a fehér lepedő ösz-szegyűrődve, egy pillanatra elkapjuk egymás tekintetét. Álomban édesanyád jelent meg. Földig erő fehér ruhában állt előttem, mezítláb, haja a vállára omlott, két tenyere közé fogta az arcom, rám mosolygott, azt mondta, menj, keresd meg a fiam, ha megtaláltad, szeresd őt.

Egy cigány férfi és egy zsidó nő szerelme. Látom, ahogy nagyanyám a fejét csóválja, nagyapám boldogan mosolyog, élvezd, mondja, de csak annak a férfinak engedd, hogy kielégítsen, aki megérdemli. Egy cigány férfi és egy zsidó nő szerelme. Te vagy a cigány férfi, én vagyok a zsidó nő. Nagyanyám csóválja a fejét, nagyapám mosolyog. És te? Te mit gondolsz? Nem merlek megkérdezni. Ma van a napja, hogy együtt égtünk el a gázkamrában. A hamvainkat egy fából készült bölcsőben a vízre engedték, a bölcső aljára egy üzenetet véstek, édesanyád írta: Fiam, én küldöm neked ezt a nőt, mellette megpihenhetsz, mellette nem kell többé félned! Édesanyád küldött. Itt vagyok. Itt fekszem melletted. Nézz rám!

Befordulok a Podmaniczkyról a Szív utcába, nyomás nehezedik a fejtetőmre, megyek az utcán, ahol nagyanyám is járt, beszívom a levegőt, ami a lépcsőházakból az utcára szivárog, hűvös pinceszag, szeretem. Tudom, hogy a Szív utca és Aradi sarkán lesz a ház, ahol nagyanyám élete szerelmével, Ernővel lakott, aki megmentette őt, aki elbújtatta a nyilasok elől, akivel 1945. december 26-án megszületett közös fiúk, akit Gábornak neveztek el, éppen úgy, ahogy a férjemet is hívják.

Szanaszét baszlak pénteken. Ezt akartad? Hallom a fejemben a hangod. Becsukom a szemem, igen, ezt akartam, suttogom alig hallhatóan, de az is lehet, hogy ki se mondom, csak magamban gondolom, arra gondolok, hogy a farkadat akarom a számban, feküdj le, mondd, és tövig a számba nyomod, én meg csak szoplak, ezt akartad, szanaszét foglak baszni pénteken.

Megyek a Szív utcában, fekszem az ágyadon, ruhában, mellettem fekszel, meztelen vagy, nem nézek a testedre, csak az arcodat, a szemedet, csókolózunk, jó az ízéd, jó a szád, puha, a nyelved is jó. Basszál meg most, mondom, nem lehet, jönnek hozzám, válaszolod, aztán mégis kigombolod a nadrágom, kicsit letolod a bugyim, épphogy megsimítod a csiklóm, az ujjadat a szádba veszed, én meg mondanám, hogy ne nedvesítsd be, nem kell, olyan nedves vagyok, nem kell a nyálad, de csöndben maradok, te csak az ízemet akarod érezni, azt mondd, jó az ízem, azt mondd, jobb velem csókolózni, mint elképzelted, azt mondd, szebb a csiklóm, mint elképzelted, azt mondd, nincs más dolgom, mint hogy szép legyek és jól szopjak. Letérdelek, felsóhajtasz. Azt kéred, adjam oda minden testnedvem, de már nálad van rég, nálad hagytam, az örömöm, a nyálam ízét, a bőröm puhaságát, mindenem nálad van. Csak a könnyeimet hoztam el. Azokra nincs szükséged. Felöltözöl. Kelj fel, mondd, menj haza, én pedig nevetek, szeretem a humorod, még ilyenkor is szeretlek, amikor elküldesz. Megyek a Szív utcában, fekszem az ágyadon, nagyanyám vagyok, tizenhét éves vagyok, Ilona vagyok, akinek Ernő, élete szerelme épp elveszi a szüzességét, odateszi a kemény farkát a hüvelyéhez, megmarkolja a tövénél, de nem hatol belé, csak odanyomja a duzzadt, vértől lüktető farkát, még mindig nem hatol belé, vár, egyre csak vár, míg végül a vállaimnál fogva húzol magadba, nem mozogsz, nem mozgunk, csak vagyunk egymásban órákon át. Összefújít minket a szél. Ükanyám, dédanyám, nagyanyám szele. Nagyanyám vagyok, te pedig Ernő vagy, aki 1946. február 9-én délelőtt az úttestre zuhant a tömött villamosról, és meghalt. Huszonegy éves volt.

Végtelenítve hallgatom a Pink Floydot. Is there anybody out there? Nem, nem vagy kint. Seholy nem vagy. Bennem vagy. Megjelöltelek. Addig hallgatom a gitárszólót, amíg el nem fog az undor és hányingerem nem lesz, amíg a vécé fölé hajolva ki nem okádlok magamból.

Lehúzom az ágyneműt, a gépbe teszem, elindítom a mosást. Kímélő program. Negyven fokon. Előveszem a tisztákat, a paplannal kezdem, beledugom a huzatba a kezem, egészen a csücskéig. Friss, tiszta illat. Felidézem, ahogyan az ágyat rendeztetted, hogy ne maradjon utánam egy hajszál se, szereted a hajam, a búzaszőke hajam, mondod, rendeztetted az ágyat, hogy ne maradjon utánunk árulkodó jel, ne maradjon nyoma a hajlatomnak, a hasam redőinek, a széttárt combjaimnak. Felemeled a párnákat, a takarókat, végigsimítasz a lepedőn, miközben én a konyhában ülök meztelenül, és eszem. Vajkrémet adtál, kiflit meg paradicsomot. Ízlik, kérdezed, bólintok, zavarban vagy, kérdezed, mire én, nem, miért úgy tűnik, nem, válaszolod és visszamész a szobába rendezgetni az ágyad.

Indulnod kell, mondod, jön a barátnőm. Kurvajó, röhögök fel. Megvonod a vállad. Be megyek a vécébe, pisilek, leöblítem a kezem, lesöpöröm a combomra tapadt morzsákat, megmosom szappanos vízzel az arcom, hogy eltűnjön a szagod rólam, a kéztörülőbe törölném, ne, ne abba, mondod, gyere, megmutatom, hol van tiszta. Átmegyünk a fürdőszobába, rámutatsz egy zöld törülközőre a kihúzott fiókban, ezt használd, mondod. A tükörbe nézek, mögém állsz, átkarolsz, a nyakamba csókolsz, megtörölöm az arcom a zöldbe, magadhoz húzol. Indulok, mondom. A szobában felemelem a fotelról a melltartóm, a bugyim, te az ágyat rendeztetted, a fekete hosszú ruhám övét már kapkodva csatolom be. Kint az előszobában a pamlagra ülök, belebújok a sárga cipőmbe, a pántját finoman a bokámra csúsztatom, szép ez a sárga cipő, mondod, igen, én is szeretem, jegyzem meg halkán. Felállok, rád nézek, állsz az előszoba végén, a szobád ajtajában, mint egy árnyék, olyan vagy. Mint ha meg sem történtél volna. Csak én találtalak ki. A képzeletem szüleménye vagy. Nevet is adtam neked. Iván, így hívnak. Szia, mondom, és kilépek az ajtón.

Kilépek a lépcsőházból az utcára. Borús az ég, sötét felhők gyülekeznek a Nyugati tér fölé. Összehúzom magamon a kardigánt. Megállok a zebránál. Piros a lámpa. Várok, amíg zöldre vált. Átmegek az úttesten, megyek befelé az Aradi utcában. Egyszer azt mondtad, régi vágyak jöttek fel benned, ahogy megláttál. Beteljesült vágyak. Régen történtek meg veled. Régóta nem gondolsz rájuk. Ketten szexelünk egy ismeretlen előtt, felváltva szoplak egy másik nővel. Nekem is vannak ilyen vágyaim. Beteljesületlenek. Egy vöröshajú, szep-lős, tejfehér mellű nőre gondolok. A hátamon fekszem, fölém hajol a vöröshajú, dús keblű fiatal szépség, és te felváltva baszol minket. De már nem akarok harmadikat, nem akarok senkit, a vöröset se, a tejfehér mellűt se. Boldog vagyok és elégedett. Mindenki nélkül. Végre érzem a szívem, a szívverésem, minden dobbanást. Ilyen lehetett, amikor Ábrahám Istennel találkozott, ilyen lehetett, amikor Jézusnak megjelent az Isten. Megyek befelé az Aradi utcán, nem nézem a szembejövő arcát, csak akkor figyelek, amikor lelépek a járdáról az útra. A sárga cipőmet nézem, amit nemrég vettem. Ez volt az utolsó darab. Harminchetes. Egyszer volt rajtam. Törte a lábam. Mire hazaértem, véresre törte a kislábujjam. Pedig olyan szép ez a sárga szín, melegség jár át, ha meglátom, puhaság és egyfajta kéjvágy. Ahogy végigsimítom a velúrt, szerelmeskedni támad kedvem. Megyek a sárga cipőmben, lehunyom a szemem, látom a fekete faszod, mély és sötét az ízéd. De most nem akarok rád gondolni, a sárga cipőre akarok gondolni, olyan szeretnék lenni, mint a sárga cipő. Elegáns, finom, ami nélkül nem lehet létezni, amire szükség van, mint az életben maradáshoz a levegőre. Soha ne hagyj, hogy megjelöljenek, ezt mondta nagyanyád, és te nem hallgattál rá. Én vagyok a sárga cipő, te pedig beleszerettél. Benned vagyok. Megjelöltelek.

Nem bírsz a sárga cipő nélkül élni, csak arra tudsz gondolni, elképzeled, ahogyan a lábamra adod, ahogy letérdelsz elé, mintha én lennék Hamupipőke, rám próbálsz a sárga cipőt, mert te még nem tudod, amit én már igen, hogy tökéletesen illik a lábamra. Te még nem tudod, amit én már igen, hogy olyan leszek neked, mint a heroin. Elég egy alkalom.

A sárga cipő vagyok, a heroin vagyok, nem bírsz másra gondolni, beszívárogtam a bőröd alá, megtapadtam az ereid falán, nem tudsz másra gondolni, csak rám, evés közben, pisálás közben, amikor mással baszol, amikor filmet nézel, amikor dolgozol, amikor a bolti pénztárossal beszélgetsz. Én vagyok a szádban, a szemedben, a homlokodban, a tenyeredben, a nyáladban, a gecidben, én vagyok az álmodban és az ébrenlétedben, én vagyok a valaha létező összes nő, akit férfi szeretett. Mindenütt ott vagyok. Ki vagyok neked, kérdezem, miközben hátulról átkarolsz és magadhoz húzol, mondd ki a nevem! Róza, szerelmem, suttogod magányosan a szobádban.

A lépcsőházban futunk össze. Mögötted málló vakolat, egy létrát viszel a kezekben. Bejössz, kérdezed, bólintok. Az előszobában a pamlagra ülök, kibújok a szandálomból, mezítláb megyek utánad a szobába. A létrát a falnak döntöd, az óriás páfrány mellé, amit nemrég vettél az IKEA-ban. Hogy tetszik, tudod, hány éves ez a létra, kérdezed. Nem, rázom meg a fejem. Hetven, mondd, és végigsimítod a vasveretes részeket, amik összetartják a léceket. Fel-alá járkálsz a szobában, megnézed a páfrány földjét, elég nedves-e, közben a létráról mesélsz, csillog a szemed, ujjongsz, kitalálsz, hogy felújítod ezt a régi, hetvenéves létrát, ami még apádtól van, és majd ha az emberek elmennek a létra mellett, megállnak és elcsodálkoznak, hogy ez meg mi a kurva anyám itt, eljátszod a jelenetet, ahogyan jönnek az emberek és csodálkoznak a létrán, röhögsz magadon, röhögsz az embereken. Vöröstre festem a szegecselt részeket, a léceket pedig kékre, búzavirágkékre, mondd, miközben magyarázol, úgy járkálsz körülöttem, mint a sas, mielőtt lecsap a mezei pocokra a réten, mint egy díszes tollazatú hím, násztáncot lejtész, fel-alá mászkálsz, körözöl. Te minek használnád, kérde, megvonom a vállam, törülközőtartónak vagy fogasnak, nem tudom, nem illik ide ez a létra, mondom, és körbenézek a szobádban, igen, mondd, és velem együtt végigjártod a tekinteted a bútorokon, a falakon, a kanapén, a dohányzóasztalon. Ez art deco, mondd. Igen, tenném hozzá, te egy art deco pasi vagy, én meg egy múltból itt felejtett létra, de csendben maradok. Állok a létra mellett, amihez a szívemnél fogva szögeltél oda, egy óriási vasszöggel, mint Jézust a kereszten.

Megizzadtam, megyek zuhanyozni, szólsz és bemész a fürdőbe, én meg állok, és nézem az art deco ajtót, utánad megyek, nézlek, ahogy zuhanyozol, nem jössz be mellém, kérde, az órára pillantok, mennem kéne, mondom. Elzárod a vizet, magad köré tekercs egy szürke törülközőt, a mellkasodat bámulom, nem merek az arcodba nézni, gyere, és elindulsz a szobába, követelek, mint egy húséges eb, vetközz le, mondd, higgadt a hangod, nyugodt, nem kérlelő, nem parancsoló, pont annyira utasító, amennyitől felizgulok, fekéj le, mondd. Felettem állsz, és már szoplak is. Az egész tested egy izomköteg, a karod, a vádli, a combod, mindened izmos és kemény. Mellém fekszel, a mellkasodra húzod a fejem, homlokod csókolsz, betakargatsz, azt hittem, már soha többé nem jössz, mondd, minden éjjel rólad álmodom, minden éjjel. Pihenj egy kicsit, mondd, becsukom a szememet. Álomban a konyhapultnál támaszkodom, átölelsz, felrobbanunk, ahogy összeér az ágyékunk, elkezdek hátrafele dőlni, mintha hídba akarnék lemenni, te tartasz meg a derekamnál fogva, amikor magamhoz térek, a szoba közepén ülök, körülöttem rendetlenség, gyerekjátékok, a bútorok egymás hegyén-hátán, mi történt, kérdezem tőled, azt mondd, nem történt semmi, de elájultam, válaszolom, ugye, te is érezted, te is érezted a robbanást, faggatlak, te meg csak ülsz velem szemben, annyit mondasz, nem történt semmi, csak pihentél. Csöngetnek, felállsz, hogy ajtót nyiss, én pedig rendet rakok a szobában, elpakolom a gyerekjátékokat, leszedem a szárítóról az apró babaruhákat, visszatolom a helyére a bútorokat, mire a barátnőd belép a szobába, minden a helyén van.

Kinyitom a szemem, oldalra pillantok, alszol. Felülök, megigazítom a hajam. Kisurratok a fürdőbe. Belenézek a tükörbe. Előveszem a piros rúzsot, amit a dm-ben vettem, miattad vettem, életem első rúzs, az van ráírva *she*. A tükörré egy szívet rajzolok, alá ezt írom: Róza, szerelmem.

– Te nem fázol? Én átfagytam. Szétáztam. Tiszta víz mindenem. Mutasd a kezéd! Az enyém hideg, a tiéd is?
Elindulsz a fürdőbe, megyek utánad. Megnyitod a csapot, a melegvíz alá tartod a kezéd. Melléd állok. Nézlek a tükörben. Miközben én kezet mosok, te a fogkefére nyomod rá a tubusból a fogkrémet. Alulról nyomod. Sensodyne. A fogmosópohárban három különböző színű fogkefe. Narancssárga, kék, zöld.

– Mindegyik nőnek külön fogkeféje van? Vagy a tiéd az összes? – kérdelem.

– Mindegyik az enyém. A narancssárgát használd nyugodtan. Te nem áztál meg?

– Nem. A gangan álltam és néztem, ahogyan az égből zúdul be az eső az udvarra. Dörögött. Néha villámlott is. Olyan volt a ház belső udvara a körfolyósóval, mint valami elhasznált, régi ékszerdoboz, egy zenélődoboz, aminek a hátulján már rozsdás a kulcs alakú teke-

rő, de még mindig szól belőle a zene, és forog a doboz közepén a balerina, lassan, de forog, néha megdöccen, de nem számít, mert lenyűgöző a mozgása, lenyűgöző, hogy egyszerre hagyott rajta nyomot az idő, és egyszerre elevenedik meg rajta az időtlenség is. Mozdulatlan és változó – egy pillanatba sűrítve.

Kibújok a szoknyámból. A mosógép tetejére rakom. A harisnyám már az előszobában levettem, a cipőm mellett hagytam. Szeretek meztláb mászkálni a lakásodban. A virágos felsőt, a melltartót és a bugyit magamon hagyom.

– Hol vagy? – egyedül állok a nappaliban.

Benézek a hálóba, nem látlak. Megfordulok. A konyhából jössz. Meztelen vagy.

– Nagyon fázom. Bújunk be az ágyba, a paplan alá!

Megyek utánad. Magunkra húzzuk a paplant, a sötétben kucorgunk.

– Nem jobb így? – kérded.

– De – suttogom.

Megcsókolsz. Heves vagy és mohó. Széttárod a combjaim, szádba veszed a mellem, a kezdet én rakom a lábam közé. Simogatsz. Felnyögök.

– Minden este rád gondolok, Róza. Arra, hogy csókolózunk. Semmi mást nem csinálunk. Csak csókolózunk. A szádat akarom, a nyelved, az ízéd.

Hátat fordítok neked. Magamba húzlak. Nem mozdulsz. Feltérdelsz. Szembe fordítasz magaddal. Kifordulok az ölelésedből. Hátat fordítok megint.

– Ne haragudj rám, nekem ez nem megy. Róza, nézz rám, kérlek!

Belenézek az arcodba. A melegbarna és a búzavirágkék. És akkor megszólalsz.

– Nem tudom átadni magam neked, nem tudom odaadni a szívem, nem akarok szerelmes lenni beléd. Abba belehalnék. Nem tudom átadni magam neked, nem tudok szerelmeskedni veled, folyton a fejemben vagyok, a gondolataimban. Félek tőled, Róza, félek átadni a szívem, félek, hogy összetöröd a szívem, és abba belehalok. Aki téged szeret, az belehal a szerelembe.

Felülök. Keresni kezdem a padlóra hajított bugyim, a melltartóm, a virágos felsőm. Kimegyek a fürdőbe, megmosom a kezem, az arcom. A mosógépről leemelem a szoknyám. Belebújok. Utánam jössz. Egy zöld rövidnadrág van rajtad és egy csíkos póló.

– Haragszol? – kérded.

– Nem, nem haragszom – nyelem a könnyeim. – És az én szívem, az én szívemmel mi lesz?

– Ne viccelj, Róza, te nálam sokkal erősebb vagy – mondod halkán.

Az óraszíjammal babrálok, elindulok az előszobába, leülök a pamlaagra. Megállsz előttem. A kezdedben a sárga cipőm, letérdelsz elé, és miközben belebújtatod a lábam cipőbe, ijedten nézel, hallgatod, ahogyan kiabálni kezdek, egy hülye fasz vagy, egy hülye fasz, hajtogatom, mire te azt mondod, inkább visszamegyek a volt barátnőmhöz, menjél, de ezt már nem is kiabálom, hanem üvöltöm, vagy tudod, mit, állok meg veled szemben, a volt feleségedhez menj vissza, az még jobb ötlet, és egy utolsó mozdulattal becsapom magam mögött a bejárati ajtót. A lépcsőház kockás kövére leesik egy darab vakolat. ■ ■ ■

Gurubi Ágnes (1977, Budapest) szerkesztő, író. 1999-ben diplomázott az ELTE magyar–népművelő, majd 2005-ben a Színház- és Filmművészeti Főiskola drámapedagógus szakán. A Magyar Rádió Irodalmi Osztályán eltöltött hat év után különböző kulturális magazinok felelős szerkesztőjeként dolgozott, dolgozik a mai napig. Első regénye *Szív utca* címmel 2020 augusztusában jelent meg a Kalligram gondozásában.